

Tancat per Defunció obre a Zeleste

Jaume Papell, guitarra i veu, Enric Romà, baix, Carles Argelaguet, guitarra, i David Torres, bateria, són els músics de Tancat per Defunció, un grup sorgit als vuitanta, d'unes *jam sessions* a Sabadell i que aquest juliol actuarà als EUA. Però, el 15 de juny passaran pel Zeleste.

Assajaven al costat d'una funerària, d'aquí ve aquest nom tan poc alegre. A poc a poc van obrir-se al públic, fins a arribar a consolidar-se com una proposta amb molt de futur. Els seus concerts són rauxa i diversió assegurades, però han conservat el nom.

—*Tancat per Defunció és un nom molt sinistre, ¿ho és la vostra música?*

JAUME: Al principi la gent es creia que érem un grup que fèiem música sinistra, però realment no en fèiem. Tot i que, al guitarra del primer disc, li anava més aquesta història.

—*¿El canvi de guitarra va venir d'aquesta diferència de gustos?*

JAUME: En Carles va arribar perquè, d'alguna manera, l'estil de temes que feia jo no lligava gaire amb l'altre guitarra. Jo feia una història molt més existencial, un tipus de lletres d'experiències i de coses so-

cial. Llavors, fer una cançó molt vivencial amb ecos i arpeigs rarots de la música sinistra quedava molt artificial. Nosaltres necessitàvem un guitarra més agressiu, més de rock, de solo, de punteig, més de *rif*. Aleshores vam decidir ampliar el grup amb un guitarrista que tingués aquestes característiques. Així, vam funcionar fins que el guitarra del principi va saltar.

—*Aquest canvi queda reflectit al disc. ¿Sou més roquers?*

JAUME: El primer també era canyós, però el fet de registrar-lo en quatre dies i que el productor no ens entengués fa que no n'estiguem del tot contents. Tot i que les acústiques sonen molt bé, les elèctriques semblen mortes, i les distorsions no hi són. Això feia que hi hagués una gran diferència entre sentir el disc en directe i sentir-lo a casa. Aquesta distància ja no apareix en el segon disc;

hem tingut més dies i més temps per a pensar cada cosa.

—*La vostra gran característica és la meticulositat en els temes, els matisos...*

ENRIC: Sí, la variació estilística dins el rock, que no tot soni igual.

—*¿És aquesta diversitat el que ha agradat als americans del New Music Seminar, a l'hora de triar-vos per a participar en aquest festival, a Nova York, al mes de juliol?*

Carles: No ho sé; no tenim res d'especial, només fem rock.

—*¿Només us importa divertir la gent o voleu comunicar alguna cosa més?*

JAUME: No ens interessa gens, banalitzar les idees; intentem de treballar les lletres perquè diguin alguna cosa. També tenim peces divertides i còmiques, com la cançó *Coses que passen*, però això no ens priva de fer temes més profunds, amb imatges poèti-

ques; lletra de qualitat, en definitiva. Per exemple, es pot fer una cançó sobre un tema ecològic i no fer-lo com un eslògan. Nosaltres, a *Caps plens de boira*, en parlem d'una manera més introspectiva, sentint-ho més.

—*¿Cal ser crítics encara?*

JAUME: Sí. La millor època del rock, els anys 60 i 70, ens va ensenyar que el rock havia d'anar lligat a la contracultura i a l'*underground*, lluny dels convencionalismes. Grans músics com Bob Dylan, Lou Reed, Neil Young o David Bowie han deixat aquesta herència, i s'ha de continuar.

—*¿Quants cops passen les Coses que passen?*

JAUME: De la manera que narra la cançó no passen gaires vegades. És una cançó bucòlica, com de poesia eròtica del segle XVI. Un somni humit.

Oriol Cortacans

Tancat per defunció, un grup de rock amb moltes coses a dir.

ESTEBE & BERRA